

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2010, čj. LOJ/106/2011, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2012, čj. 11 A 58/2011 – 73,

t a k t o :

Věc se postupuje rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2009, čj. hol/3900/09, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč za porušení povinnosti zakotvené v § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 5. 2010 (dále jen „zákon o vysílání“). Označením sponzora DERMACOL, produkt Gold Elixír, premiérově vysílaným dne 14. 9. 2008 ve 20:44:02 hodin na programu NOVA, žalobkyně porušila povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu.

II.1

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 1. 2010, čj. 11 Ca 193/2009 – 42, zrušil rozhodnutí žalované, které vrátil věc k dalšímu řízení.

3. Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalované proti rozsudku městského soudu rozsudkem ze dne 10. 11. 2010, čj. 3 As 14/2010 – 75 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

4. Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2010, čj. LOJ/106/2011, žalovaná opět uložila žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání. Žalobkyně se měla dopustit správního deliktu tím, že odvysílala dne 14. 9. 2008 ve 20:44:02 hod na programu NOVA reklamu DERMACOL, produkt Gold Elixír, která nebyla od ostatních částí programu zřetelně oddělena a rozeznatelná.

II.2

5. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 28. 6. 2012, čj. 11 A 58/2011 – 73, zrušil rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení.

6. Městský soud se nejprve zabýval povinností žalované upozornit provozovatele vysílání na porušení povinnosti a stanovit mu lhůtu k nápravě podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Pokud žalovaná řádně neupozorní provozovatele, nemůže mu uložit pokutu. S ohledem na závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 – 101, městský soud uzavřel, že žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze obecně odkázala na předchozí upozornění žalobkyni, aniž by se blíže zabývala jejich obsahem. Z rozhodnutí žalované tudíž nevyplynulo, že byla splněna podmínka předchozího upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání.

7. Dále městský soud shledal důvodnou námitku, že žalovaná překročila při rozhodování o výši pokuty meze správního uvážení. Zohlednila vysokou míru sledovanosti pořadu, aniž by uvedla podklady, ze kterých dovodila tento závěr. V průběhu soudního řízení žalovaná předložila podklady týkající se míry sledovanosti, ale nevypořádala se s touto otázkou v napadeném rozhodnutí, které proto bylo nepřezkoumatelné.

8. Závěrem městský soud zavázal žalovanou k povinnosti provést hodnocení dokazování zákonným způsobem a vydat rozhodnutí, které bude splňovat náležitosti vymezené správním řádem a zákonem o vysílání.

III.

9. Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

10. Stěžovatelka nepovažovala za případný odkaz na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 26/2010 – 101, který se týkal „*typovosti upozornění, nikoliv podrobností a vysvětlování oprávněnosti uložení upozornění v následném správním rozhodnutí*“. Pokud byla předchozí upozornění doručena provozovateli po jejich vydání i v rámci předmětného správního řízení (přípisem čj. LOJ/4301/2010) a byla přesně označena, nemohlo dojít k mýlce o jejich obsahu.

11. Dále se stěžovatelka domnívala, že při stanovení výše sankce nepřekročila meze správního uvážení. Odkázala na pasáže „*Postavení provozovatele na mediálním trhu*“ a „*Typ závadného vysílání*“ svého rozhodnutí, přičemž uvedla, že vysoká míra sledovanosti vychází z charakteru tzv. prime time, ve kterém byl sponzorovaný pořad vysílán. V tomto

ohledu stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 14/2010 – 75, který se vztahoval k předchozímu správnímu rozhodnutí v této věci a ve kterém kasační soud vyjádřil přesvědčení, že odůvodnění výše sankce je dostačující a není třeba jej doplňovat. Je tedy zřejmé, že městský soud nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu.

12. Stěžovatelka rovněž uvedla, že provedla dokazování řádně a zákonně, jak vyplývá i z protokolu. Způsob hodnocení důkazu, tj. v daném případě audiovizuálního záznamu, je věcí správního uvážení stěžovatelky.

13. Konečně stěžovatelka nesouhlasila s pokynem městského soudu, aby v dalším řízení postupovala v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Nebyla si totiž vědoma žádných pochybení a byla přesvědčena, že správní řízení proběhlo v souladu se zákonem i judikaturou.

IV.

14. Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Stěžovatelka nesplnila podmínku předchozího upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Městský soud vytkl stěžovatelce, že se nezabývala obsahem dříve zaslaných upozornění, a rozvedl požadavek vyjádřený v judikatuře Nejvyššího správního soudu, aby se předchozí upozornění týkalo jednání vykazujícího podobné znaky jako jednání, za které je ukládána sankce.

15. Dále žalobkyně nesouhlasila se stížní námitkou týkající se rozporu napadeného rozsudku s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku čj. 3 As 14/2010 – 75. V nyní posuzované věci totiž žalobkyně vznesla odlišnou námitku (týkající se stanovení výše pokuty) než v předchozím soudním řízení.

V.

16. Předkládající osmý senát se při předběžném posouzení kasační stížnosti zabýval upozorněním stěžovatelky na porušení zákona o vysílání podle § 59 odst. 1 tohoto zákona. Rozšířený senát se k upozornění podle zmíněného ustanovení vyjádřil již v usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 – 101, č. 2632/2012 Sb. NSS. Následná judikatura zdejšího soudu ovšem vyložila závěry rozšířeného senátu různými způsoby.

17. Předkládající osmý senát se přiklonil k výkladu, podle něhož nelze vnímat předchozí upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání jako relevantní, pokud se vztahovalo k odlišnému skutku, tj. k odlišnému pořadu (resp. spotu, sponzorskému vzkazu, atp.). Například v rozsudku ze dne 30. 5. 2012, čj. 8 As 7/2012 – 37, osmý senát uvedl, že stěžovatelka nemohla uložit žalobkyni pokutu za odvysílání označení sponzora Knauf na základě upozornění na odvysílání neoddělené reklamy na CENTRUM.CZ, resp. na pivo Velkopopovický kozel. Jednalo se totiž o upozornění učiněná v souvislosti s jinými skutky.

18. Do rozsudku ze dne 30. 5. 2012, čj. 8 As 18/2011 – 83, předkládající senát promítl právní názor rozšířeného senátu týkající se *de facto* nesankcionovatelného jednorázového „prostého“ porušení povinností provozovatele, které v daném případě spočívalo v odvysílání zpravodajské reportáže.

19. Tato judikatorní linie je dále představována rozsudky ze dne 30. 5. 2012, čj. 8 As 73/2010 - 105, čj. 8 As 78/2010 - 94, a ze dne 18. 6. 2012, čj. 8 As 26/2012 - 32.

20. Odlišný výklad usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 26/2010 - 101 zaujal šestý senát. Například v rozsudku ze dne 30. 5. 2012, čj. 6 As 26/2010 - 123, šestý senát považoval podmínku pro uložení sankce ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání za splněnou, byl-li provozovatel upozorněn na odvysílání neoddělené reklamy propagující výrobek URGO HI-TECH (hojivé náplasti), zatímco sankce byla uložena za spot propagující produkt Classic IDEa! Multivita od Ramy. Šestý senát dovodil, že oba spoty vykazují v podstatných rysech stejné znaky naplňující kritérium reklamy (spot vybízí ke koupi určitého výrobku zdůrazňováním jeho kvalit, obsahuje reklamní příběh, vysílané sdělení má dynamický charakter), a tuto podobnost považoval za dostatečnou.

21. V rozsudku ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 As 3/2011 - 119, šestý senát považoval za „*velmi podobná jednání*“ odvysílání pořadu se záběry na nahého chlapce v komoře (kauza týraného chlapce z Kuřimi) a odvysílání pořadu Nejúžasnější videa světa II, ve kterém byly zobrazeny osoby vystavené těžkému, zejména tělesnému, utrpení (jezdec, který je smýkán a okopáván býkem, atp.). Upozornění na porušení povinnosti odvysíláním prve zmiňovaného pořadu proto shledal jako postačující pro uložení sankce za odvysílání pořadu Nejúžasnější videa světa II.

22. K obdobným závěrům dospěl šestý senát také v rozsudku ze dne 30. 5. 2012, čj. 6 As 1/2012 - 28, nepřímo též v rozsudcích ze dne 14. 6. 2012, čj. 6 As 24/2011 - 93, a ze dne 27. 6. 2012, čj. 6 As 25/2011 - 82.

23. Z výše uvedeného je zřejmé, že osmý senát by se dostal do rozporu s alespoň částí dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, ať už by nyní zaujal k předestřené problematice jakýkoliv názor. Osmý senát proto stíhala povinnost postoupit věc rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Předmětem posouzení rozšířeného senátu by měla být otázka, jaká konkrétní kritéria musí splnit upozornění vydané Radou pro rozhlasové a televizní vysílání provozovateli vysílání, aby mohlo být podkladem pro uložení sankce za navazující jednání. Obecná kritéria vymezená v usnesení čj. 6 As 26/2010 - 101 totiž zjevně připustila více možných výkladů, k nimž posléze v judikatuře Nejvyššího správního soudu také došlo.

24. Předkládající senát se kloní k názoru, který zaujal již ve svých předchozích rozsudcích (viz odst. 17 až 19), tedy že upozorněním ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání je třeba rozumět pouze takové upozornění, které se vztahuje ke stejnému skutku, tj. stejnému pořadu, sponzorskému vzkazu, spotu. Toto přesvědčení plyne z dosavadních závěrů rozšířeného senátu, který zdůraznil, že upozornění nemůže mít pouze obecně preventivní povahu. Za příklad upozornění bez relevance pro navazující jednání přitom rozšířený senát označil varování, že nelze vysílat sponzorské vzkazy, které by obsahově měly charakter reklamy. Taková upozornění však šestý senát zřejmě považuje za dostačující, pokud uznal za souladnou s § 59 odst. 1 zákona o vysílání situaci, kdy oba spoty vykazovaly „*v podstatných rysech stejné znaky naplňující kritérium reklamy*“. Podle názoru osmého senátu jeho výklad spíše než výklad šestého senátu odpovídá názoru

vyjádřenému v usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101, nelze však vyloučit, že se rozšířený senát rozhodne svůj právní názor modifikovat.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Jakub Camrda, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Jaroslav Vlašín, JUDr. Kateřina Šimáčková, JUDr. Barbara Pořízková, JUDr. Jiří Palla. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení.

Účastníci se mohou vyjádřit k tomuto usnesení ve lhůtě jednoho týdne od jeho doručení.

V Brně 8. února 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu